

Kritika - 127 óra

2011 április 12. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nem lehet, és nem is szabad, nem azzal a közhelyesnek ható mondattal kezdeni a véleményünket, hogy Danny Boyle ismét megcsinálta. Utóbbi évek filmjeit elnézve, volt itt 28 nappal később, Napfény, 2008-ban a sikert sikerre halmozó Gettómilliomos, és a most kicsit csendesebb, de hatalmas drámaként befutó 127 óra, ami hangulatában, felépítésében, és történetében is rendkívül jól lett eltalálva.

Alapvetően jellemző az idej Oscar-jelölt filmekre, hogy nagyon félve, bátortalanul kezdem el nézni őket. De itt, a 17 perces cold open-t látva, egyszerre feszült izgalom lett úrrá rajtam, hogy mit fogunk kapni a folytatásban? Az biztos, és talán már most le is írhatom, hiszen mindenki ismeri a történet végét, ez a film sokkal inkább a reményről, a küzdelemről szól, mint ezek ellenkezőjéről, vagy a dolgok feladásáról.

Írtam, hogy mindenki ismeri a történetet, ezt talán azért hangsúlyozom, hiszen egy megtörtént eseményen alapszik. Egy létező, hús-vér ember kerül a középpontjába, akivel valami olyasmi történt, amit talán a legnagyobb ellenségünknek sem kívánnánk. Aron Ralston szokásosnak mondható, és ismert túra helyszínén baleset szenved. Elesik egy szakadékban, kezét pedig egy szikla a falhoz szorítja, és nem tud menekülni. 5 napot tölt ebben a helyzetben, ráadásul pokoli körülmények között. Étele és vize elfogy, nappal borzasztóan meleg, éjszaka pedig a sivatagban, a nagy hideggel találja magát szembe, de harcol, az utolsó pillanatig, addig a pontig, amikor már nincs visszaút.

Folytatva a korábbi gondolataimat, Danny Boyle tényleg megcsinálta, és James Franco személyében rendkívül jó színészt talált a főszerep eljátszására. Franco tökéletesen mutatja be minden fázisát annak az embernek, aki csapdába kerül. Kezdetben a harc, a megadás, az emlékek, az illúzió minden fázisán átmegy, egészen addig a pontig, ami a film egyértelmű magaslati pontja hangulatilag és érzelmiileg is. Bár lehet sejteni, és tudni is, hogy mi fog következni, meglep és egyszerre sokkal az a jelenet, amit láthatunk. Ritkán kap az ember ennyire tökéletesen felépített, hangulatilag is jól eltalált előadást.

A film hangulatának nagyszerűségét adja, a már leírtak mellett, a helyszín, a fényképezés, és a tökéletesen megkomponált zene is. A hasadékban töltött órák, köszönhetően a flashback jeleneteknek, vagy a hallucinációknak, számunkra teljesen kitágul. Ezeknek köszönhetően ismerjük meg Aron életét, családját, és így kerül az abszolút bezárt ember életébe is egy kis szín, boldogság, amivel csak előre tudja rugdosni magát.

Értékelés: 127 Hours - 9/10

Egy tökéletesen megkomponált filmmel van dolgunk. Ami a kezdeti boldogságot egyik pillanatról a másikra lemossa az arcunkról, majd hosszú percekken keresztül a főszereplővel küzdünk, már-már feladjuk, nem látjuk a kiutat, de történik valami, eljut az elme arra a szintre, ahol döntenie kell, és ekkor érezzük mi nézők is, hogy egy nagyon jó filmmel van dolgunk. Bár a rendezőt már dicsértük, és a főszereplőt is csak éltetni tudjuk, jegyezzük meg, hogy nem egy ismerős arc tűnik még fel a filmben, köztük Kate Mara, Amber Tamblyn, Clemence Poesy vagy éppen Lizzy Caplan is.

Ezt a rövidke véleményt csak azzal tudom zárni, hogy nézzétek meg a filmet. Nem az Oscar miatt, nem azért mert több jelölést kapott, egyszerűen azért, mert nagyon kevés film tudja megadni azt a hangulatot, amit a 127 óra tudott az utolsó perceivel.

teddike

(teddike.freeblog.hu)

Szerző a Flag Polgári Műhely tagja

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló